

Ændret forslag til Rådets direktiv om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der et ophørt med erhvervsaktivitet ⁽¹⁾

KOM(89) 675 endelig udg. — SYN 200

(Forelagt af Kommissionen i medfør af EØF-Traktatens artikel 149, stk. 3, den 21. december 1989)

(90/C 26/18)

⁽¹⁾ EFT nr. C 191 af 28. 7. 1989, s. 3. (KOM(89) 275 endelig udg. — SYN 200).

OPRINDELIGT FORSLAG

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49 og 54,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

i samarbejde med Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Det fastsættes i Traktatens artikel 3, litra c), at Fællesskabets virke indebærer fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for personer mellem medlemsstaterne;

det fastsættes i artikel 8 A, at det indre marked skal være oprettet senest den 31. december 1992; det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for personer;

det fastsættes i Traktatens artikel 48 og 52, at der er fri bevægelighed for arbejdstagere og selvstændige, hvilket indebærer en opholdsret i den medlemsstat, hvor de har deres erhvervskarriere; denne opholdsret skal ikke kun indrømmes i den erhvervsaktive del af deres erhvervskarriere, men også i den ikke-erhvervsaktive del af deres erhvervskarriere, selv om de ikke har udøvet retten til fri bevægelighed i den første del af deres erhvervskarriere;

ÆNDRET FORSLAG

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49 og 54,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

i samarbejde med Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Det fastsættes i Traktatens artikel 3, litra c), at Fællesskabets virke indebærer fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for personer mellem medlemsstaterne;

det fastsættes i artikel 8 A, at det indre marked skal være oprettet senest den 31. december 1992; det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for personer;

det fastsættes i Traktatens artikel 48 og 52, at der er fri bevægelighed for arbejdstagere og selvstændige, hvilket indebærer en opholdsret i den medlemsstat, hvor de har deres erhvervskarriere; denne opholdsret skal ikke kun indrømmes i den erhvervsaktive del af deres erhvervskarriere, men også i den ikke-erhvervsaktive del af deres erhvervskarriere, selv om de ikke har udøvet retten til fri bevægelighed i den første del af deres erhvervskarriere;

OPRINDELIGT FORSLAG

i medfør af artikel 10 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾, som ændret ved forordning (EØF) nr. 1390/81 ⁽²⁾, har modtagere af kontantydelse ved invaliditet eller alderdom samt af erstatning ved arbejdsulykker eller erhvervssygdomme ret til fortsat at oppebære disse ydelser og erstatninger, selv om de er bosat i en anden medlemsstat end den, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelsen, er beliggende;

udøvelsen af denne ret bliver kun en reel mulighed, hvis den også indrømmes medlemmerne af familien;

der bør garanteres de af dette direktiv omfattede personer samme administrative ordning, som den, der navnlig er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 ⁽³⁾, Rådets direktiv 68/360/EØF ⁽⁴⁾ og Rådets direktiv 64/221/EØF ⁽⁵⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Medlemsstaterne giver opholdsret til enhver statsborger fra en medlemsstat, som i Fællesskabet har udøvet beskæftigelse som lønmodtager eller selvstændig, samt til medlemmerne af den pågældendes familie, som defineret i artikel 10, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1612/68, når den pågældende oppebærer invalide-, førtids- eller aldersefterladtepension eller erstatning i anledning af arbejdsulykke eller erhvervssygdom, og når de pågældende personer er omfattet af en sygeforsikringsordning.

⁽¹⁾ EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971, s. 2.

⁽²⁾ EFT nr. L 143 af 29. 5. 1981, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 13.

⁽⁵⁾ EFT nr. 56 af 4. 4. 1964, s. 850/64.

ÆNDRET FORSLAG

i medfør af artikel 10 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾, som ændret ved forordning (EØF) nr. 1390/81 ⁽²⁾, har modtagere af kontantydelse ved invaliditet eller alderdom samt af erstatning ved arbejdsulykker eller erhvervssygdomme ret til fortsat at oppebære disse ydelser og erstatninger, selv om de er bosat i en anden medlemsstat end den, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelsen, er beliggende;

foranstaltninger med henblik på det indre markeds sociale dimension vil reducere de eksisterende forskelle mellem medlemsstaterne, for så vidt angår niveauerne for pensioner og sociale ydelser, men i mellemtiden må disse forskelle ikke udgøre en hindring for pensionerede EF-borgeres frie bevægelighed og opholdsret;

dette direktiv er det første skridt på vejen til at sikre alle pensionerede EF-borgere opholdsret overalt i Fællesskabet;

udøvelsen af denne ret bliver kun en reel mulighed, hvis den også indrømmes medlemmerne af familien;

der bør garanteres de af dette direktiv omfattede personer samme administrative ordning, som den, der navnlig er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 ⁽³⁾, Rådets direktiv 68/360/EØF ⁽⁴⁾ og Rådets direktiv 64/221/EØF ⁽⁵⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Medlemsstaterne giver opholdsret til enhver statsborger fra en medlemsstat, som i Fællesskabet har udøvet beskæftigelse som lønmodtager eller selvstændig, samt til medlemmerne af den pågældendes familie, som defineret i artikel 10, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1612/68, når den pågældende oppebærer invalide-, førtids- eller aldersefterladtepension eller erstatning i anledning af arbejdsulykke eller erhvervssygdom, eller oppebærer efterladtepension, og når de pågældende personer er omfattet af en sygeforsikringsordning, eller i tilstrækkeligt omfang råder over andre eksistensmidler.

⁽¹⁾ EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971, s. 2.

⁽²⁾ EFT nr. L 143 af 29. 5. 1981, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 13.

⁽⁵⁾ EFT nr. 56 af 4. 4. 1964, s. 850/64.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

Artikel 2

1. Retten til ophold fastslås ved udstedelse af et dokument, benævnt »EF-opholdstilladelse«, hvis gyldighed kan begrænses til fem år med mulighed for fornyelse. Er et medlem af familien ikke statsborger i en medlemsstat, udstedes et opholdsdokument med samme gyldighed som det, der udstedes til den statsborger, til hvis familie den pågældende hører.

For udstedelse af opholdstilladelse kan medlemsstaten kun kræve af ansøgeren, at denne foreviser et identitetsbevis og godtgør, at de betingelser, der er fastsat i artikel 1, er opfyldt.

2. Artikel 2 og 3, artikel 6, stk. 1, litra a), og stk. 2, samt artikel 9 og 10 i direktiv 68/360/EØF, artikel 11 i forordning (EØF) nr. 1612/68 og artikel 2 til 9 i direktiv 64/221/EØF finder anvendelse på de af nærværende direktiv omfattede personer.

Artikel 3

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1990. De underretter straks Kommissionen om de truffe foranstaltninger.

De i henhold til første stykke vedtagne bestemmelser skal indeholde en udtrykkelig henvisning til dette direktiv.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Artikel 2

En pension eller anden form for eksistensmidler anses for at være tilstrækkelig, når det derved kan sikres, at den opholdsberettigede under sit ophold ikke kommer til at ligge værtslandets socialsikring til byrde.

1. Retten til ophold fastslås ved udstedelse af et dokument, benævnt »EF-opholdstilladelse«, hvis gyldighed kan begrænses til fem år med mulighed for fornyelse. Er et medlem af familien ikke statsborger i en medlemsstat, udstedes et opholdsdokument med samme gyldighed som det, der udstedes til den statsborger, til hvis familie den pågældende hører.

For udstedelse af opholdstilladelse kan medlemsstaten kun kræve af ansøgeren, at denne foreviser et identitetsbevis og godtgør, at de betingelser, der er fastsat i artikel 1, er opfyldt.

2. Artikel 2 og 3, artikel 6, stk. 1, litra a), og stk. 2, samt artikel 9 og 10 i direktiv 68/360/EØF, artikel 11 i forordning (EØF) nr. 1612/68 og artikel 2 til 9 i direktiv 64/221/EØF finder anvendelse på de af nærværende direktiv omfattede personer.

Alle de i forordning (EØF) nr. 1612/68 og direktiv 68/360/EØF og 64/221/EØF fastsatte rettigheder samt lovgivningsmæssige bestemmelser om ændringer heraf finder anvendelse på de af nærværende direktiv omfattede personer.

Artikel 3

Inden udgangen af det andet år efter nærværende direktivs gennemførelse og derefter hvert tredje år udarbejder Kommissionen en beretning om nærværende direktivs gennemførelse, som forelægges for Rådet og Europa-Parlamentet.

Artikel 4

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1990. De underretter straks Kommissionen om de truffe foranstaltninger.

De i henhold til første stykke vedtagne bestemmelser skal indeholde en udtrykkelig henvisning til dette direktiv.

Artikel 5

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.